

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 112.922 van 27 november 2002
in de zaak A. 110.964/VII-24.722**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat F. LANDUYT,
 kantoor houdende te 8730 BEERNEM,
 Bloemendalestraat 147

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Albanese nationaliteit, op 28 september 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 26 juli 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 28 november 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LANDUYT, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die, loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel; dat de verzoekende partij ter terechtzitting geen gegevens heeft aangebracht die de conclusies van het verslag van de auditeur weerleggen;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 23 juli 2001 en verklaarde zich op 24 juli 2001 vluchteling.

1.2. Op 26 juli 2001 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 29 augustus 2001 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de asielaanvraag geen verband hield met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen en bevestigde hij de beslissing van de minister letterlijk als volgt:

U verklaarde afkomstig te zijn uit Velipoje in Shkodër, Albanië. Tijdens de onlusten naar aanleiding van de ineenstorting van de piramidespelen begin 1997 werd uw schoonbroer F. V., die politieagent was, in Shkodër doodgeschoten. Ondanks een

onderzoek werden de daders niet gevonden. In juni 2000 werd uw jongste dochter L. ontvoerd door onbekenden. In een brief eisten de daders 20 miljoen Lek losgeld. U zag zich genoodzaakt uw huis en bezittingen te verkopen om deze som te kunnen betalen. Na de overdracht van het geld werd uw dochter vrijgelaten. Na de terugkeer van uw dochter vertrok uw echtgenoot zonder u te verwittigen naar het buitenland. Sindsdien hebt u niets meer van hem gehoord. De laatste zes maanden voor uw vertrek woonde u bij uw schoonzus D. V.. Uiteindelijk verliet u Albanië met uw twee minderjarige dochters. U bereikte België op 23 juli 2001 en diende er de volgende dag een asielaanvraag in.

Er dient te worden opgemerkt dat u geen elementen heeft aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat u Albanië heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of alsnog bedoelde vrees dient te hebben bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst. Zowel de moord op uw schoonbroer als de ontvoering van uw dochter zijn - luidens uw verklaringen - misdrijven van louter privaatrechtelijke (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève. Beide feiten werden immers door onbekenden gepleegd en blijkbaar niet om politieke, religieuze, etnische of andere soortgelijke motieven. Bijgevolg is er in casu geen sprake van een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, te meer daar uit uw opeenvolgende verklaringen ook geenszins de eventuele betrokkenheid van de/een (lokale) overheid kan worden afgeleid. Bovendien heeft u ook geen elementen aangehaald die aannemelijk kunnen maken dat u om één van de redenen beschreven in voornoemde Conventie geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Albanese overheden, te meer daar u zonder problemen klacht kon indienen bij de lokale autoriteiten die hieraan gevolg gaven, enerzijds door het instellen van een onderzoek naar de moord op uw schoonbroer, anderzijds door het controleren van de buurt na de ontvoering van uw dochter.

Verder dient er te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtverhaal ondermijnen. Zo maakte u op de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag van de ontvoering van uw dochter, terwijl u dit op het Commissariaat-generaal aanhaalt als het belangrijkste motief voor uw vertrek (verhoorverslag CGVS, p. 4). Bovendien verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw man drie jaar geleden Albanië verliet, terwijl u op het Commissariaat-generaal beweerde dat hij in 2000 vertrok na de terugkeer van uw dochter (verhoorverslag CGVS, p1,6).

Ten slotte kan nog vermeld worden dat inzake het dringende beroep ingediend door uw schoonzus V. D. (5.117.822) door mij eveneens een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen werd."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat in een enig middel de verzoekende partij de schending inroept van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat zij stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met de toestand in Albanië, waar totale "wetteloosheid en anarchie" heerst, dat niet werd ingegaan op de vraag van de verzoekende partij om een in Westende verblijvende landgenoot als getuige te horen, dat zij tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk sprak over de ontvoering van haar jongste dochter, maar dat haar werd gezegd dat dit irrelevant was omdat dit feit te lang geleden plaatsvond en dat de verzoekende partij aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een duidelijke en gemotiveerde verklaring heeft gegeven; dat zij tenslotte de commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijt geen rekening te hebben gehouden met nieuwe elementen die door haar werden aangebracht;

Overwegende dat de eerdergenoemde wet van 29 juli 1991 aan de verwerende partij niet de verplichting oplegt te antwoorden op alle elementen die door de asielzoeker worden aangebracht; dat het volstaat dat uitdrukkelijk wordt gemotiveerd waarom de asielaanvraag als niet-ontvankelijk wordt beschouwd; dat dit te dezen is gebeurd; dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat de verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht; dat de toetsing van de formele motivering in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich brengt;

Overwegende dat de asielzoeker, aan de hand van concrete elementen, moet aantonen dat hij persoonlijk in zijn land van herkomst het voorwerp uitmaakt van vervolgingen in de zin van de Conventie van Genève; dat algemene informatie of loutere beweringen over de situatie in dat land terzake niet volstaan; dat voorts de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel was dat de moord op de schoonbroer van de verzoekende partij een feit van gemeenrechtelijke aard was; dat dit door de verzoekende partij niet als dusdanig wordt tegengesproken; dat het feit zelf in de bestreden beslissing niet wordt ontkend; dat het dan ook irrelevant zou zijn geweest de getuige te ondervragen; dat tenslotte de asielaanvraag niet wordt onontvankelijk verklaard omdat van de ontvoering van de dochter slechts zou gewag gemaakt zijn tijdens het tweede verhoor, maar omdat dit feit ook wordt beschouwd als een feit dat niet valt onder toepassing van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève); dat de vastgestelde tegenstrijdigheden enkel als bijkomend motief worden vermeld; dat de verzoekende partij er niet in geslaagd is de onwettigheid aan te tonen van het onderdeel van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat haar asielaanvraag kennelijk ongegrond is; dat deze laatste vaststelling volstond om die aanvraag onontvankelijk te verklaren;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig november tweeduizend en twee, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. PETERS.

E. BREWAEYS.